

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 192 febrer 2024 - donatiu 2 euros

Editorial

Pàgines centrals: 8M

Política: Eleccions galegues
ANC i llista cívica

Sindical: Dret a assemblea en el Metall Cádiz

Moviments:

Convocatòria assemblea immigrants
Sentència als 6 de Zaragoza
Marea pensionista: en defensa de la sanitat pública

pàg 3

pàg 11-12

pàg 4-6

pàg 6

pàg 7 i 12

Solidaritat amb Palestina. Jornada 7F

In memoriam:

Yolanda, el teu record segueix viu
Homenatge a Muhittin Karkin

Memòria Històrica:

Centenari de la mort de Lenin (1)

Internacional:

Argentina, Ucraïna, Iran, Palestina

Suplement: Revolta pagesa (1)

pàg 6-10

pàg 13-14

pàg 15-16

pàg 17-24

Unitat Internacional dels i de les Treballadores - UIT-QI

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Un podcast i un documental (segona part)

Seguim en el mateix pòdcast recomanat de l'edició anterior, un projecte de la periodista Isabel Cadenas Cañón: DE ESO NO SE HABLA, que trobareu en aquest enllaç: <https://deesonosehabla.com/>

Però canviem d'episodis i de tema, deixem la repressió de les dones i parlem de jornaleres i jornaleros.

JORNALERAS. CARA A. ROCÍO

<https://deesonosehabla.com/episodios/jornaleros-cara-a-rocio/>

L'episodi de la cara A. ROCÍO parla de la virgen del Rocío, film més prim: dels silencis relacionats amb la famosa romeria d'Almonte. Recordeu que el 1977 es va fer una llei d'amnistia? Sí, aquella que va dir que era millor oblidar-ho tot: el cop d'estat contra la República, les matances de la guerra del 36, la repressió del franquisme... és a dir la llei de la desmemòria que va deixar les víctimes a les fosses comunes i els botxins lliures de culpa.

El director de cine **Fernando Ruiz Vergara** va desafiar la prohibició d'aquesta llei del silenci, i va filmar la relació entre l'església catòlica i els poderosos planejant sobre milers de jornaleros pobres de solemnitat. Va gravar un testimoni sobre l'assassinat de cent persones a Almonte indicant que José María Reales -cofundador de la Hermandad del Rocío- ho havia ordenat. Imagineu el pitjor final i l'encertareu: no està autoritzada l'exhibició pública de la seva pel·lícula per una sentència del Tribunal Suprem de l'any 1984.

Aquest pòdcast explica tots els detalls del silenci, ancestrals primer i franquistes després, que va intentar trencar Ruiz Vergara, i com li va caure al damunt un implacable silenci "democràtic". Qui de vosaltres coneixia la seva història?

Evidentment, després d'escoltar aquest pòdcast, esperem que tingueu la necessitat de visualitzar el film "**Rocío**", el documental d'investigació d'1 hora i 9 minuts de durada que Ruiz Vergara va crear el 1980. Aquí teniu un enllaç al youtube: https://www.youtube.com/watch?v=_esOhwj6eFQ

Ruiz Vergara despulla tots els elements que componen la romeria, des del finançament fins l'objectiu de crear Hermandades, no hi ha res sobrer, fins i tot els badalls tenen significat, testimonis i imatges impagables que dibuixen el trajecte de la ignorància cap al fanatisme per amagar la submissió. 45 anys més tard aquest esquema segueix igual de vàlid. Impressionant

Després de visualitzar el film i retre homenatge al director Fernando Ruiz Vergara per la seva professionalitat, el seu art i la seva lluita per la llibertat d'expressió, aconsellem escoltar l'episodi de la cara B. ANA perquè ens mostra l'actualitat de les jornaleres al camp andalús i ens porta a acompanyar-les en la seva lluita.

<https://www.youtube.com/watch?v=vXJfp4iFAic>

Rocío (documental, versión sin censurar), de Fernando Ruiz Vergara (1980).

JORNALERAS. CARA B. ANA

<https://deesonosehabla.com/episodios/jornaleras-cara-b-ana/>

Dobles vares de mesura

Després dels resultats de les eleccions gallegues, amb l'aclaparadora majoria del PP per 5a legislatura, Sánchez queda tocat mentre no acaba de quadrar l'acord amb Junts al voltant de l'amnistia. Page ja demana "reflexió i rectificació", encara que no sembla que això hagi estat l'eix de la patacada del PSOE; per més que un engrandit Feijoo ho repeteixi. Els excel·lents resultats del BNG, que també defensa l'amnistia, ho desmenteixen. Per contra, sembla que els gallecs han castigat sense pietat les polítiques del govern central i els seus acòlits estatals, inclosa la seva filla pròdiga Yolanda Díaz de Sumar, que com Podem, s'han enfonsat.

D'altra banda, després de l'expulsió de Podem per part de Yolanda Díaz, i l'assumpció del PSOE de la cartera d'igualtat, l'única aportació fins avui és la Llei de representació paritària aprovada pel Govern el 20 de febrer. Així s'arriba a aquest 8M dividit pel tema trans, en continuïtat amb el 25N del 2023: PSOE amb el Fòrum de Madrid i Sumar i Podem amb la Comissió 8M. A Catalunya, el PSC no té força per a aquesta divisió i, com altres anys, formarà seguici propi, però dins la manifestació la unitària. Nosaltres hi serem per defensar els molts motius que tenim per lluitar, en defensa de Palestina, de les precàries, de les migrades i contra els discursos d'odi contra la dona i persones LGTBI, que fa la la dreta i l'extrema dreta.

En política internacional, el govern PSOE-Sumar-IU continua engrandint la doble vara de mesura. Mentre retira ambaixadora a Moscou per l'assassinat de Navalny, la manté a Tel Aviv, després del genocidi de més de 30.000 palestins massacrats. Sánchez s'ha negat a donar suport a la denúncia de Sud-àfrica, el seu ministre ha mentit negant l'enviament de municions a Netanyahu, ha col·laborat amb els atacs britànics i ianquis contra els huthis ... per garantir la impunitat amb què Israel massacra Palestina. Però aquests dies ha votat a la UE l'aplicació de sancions contra Rússia per la mort de Navalny, mentre que només ha demanat a UE que estudiï si la situació a Gaza és incompatible amb mantenir l'acord de comerç preferent amb Israel. Per a Sánchez i l'imperialisme, els crims de Putin s'avaluen molt diferent dels de Netanyahu.

Les invasions de tots dos centren l'atenció internacional. En un sol cap de setmana, es concentraran les mobilitzacions en defensa dels dos pobles agredits: Ucraïna

i Palestina. El 24 perquè es compleixen dos anys de la invasió de l'imperialisme rus a Ucraïna a qui, encara que l'imperialisme dels EUA i la UE diuen amarrar, els regateja el material militar necessari perquè l'heroica defensa del poble ucraïnès pugui fer retrocedir l'agressió russa. El 25, una nova convocatòria a 85 ciutats de l'estat, en defensa de Palestina. Estarem a totes dues, igual que preparant un cinquè comboi en la mesura que els i les treballadores ucraïneses segueixin resistint.

De ben segur, ens trobarem amb tota l'"esquerra" a la de Palestina, però no a la d'Ucraïna, ni tampoc a la protesta dels russos contra la guerra.

Així, a aquesta "esquerra" no li costa reconèixer l'imperialisme en Israel, i a Palestina, un país agredit amb dret a defensa (tot i que un sector ho limita a la resistència no violenta). Però, des del principi, tot el neo stalinisme, vertebrat al voltant de Veneçuela, s'han negat a reconèixer el dret ucraïnès a la defensa, ni a anomenar Rússia imperialista, sota el suposat enfrontament de blocs o camps. En un estarien els EUA i tots els seus seguidors europeus, de l'altre Rússia, la Xina i els països que tinguin bona relació amb Veneçuela: com Putin amb qui acaben de signar 16 acords, o amb l'Iran dels ayatol·làs, amb qui en va firmar 19 l'any passat, o amb la Síria del sanguinari Baixar Al-Assad de qui va ser principal aliat a Amèrica Llatina i a canvi és l'únic país llatinoamericà que té línia aèria regular Caracas-Damasc... I si algun poble es rebel·la contra aquests dictadors, l'"esquerra" els dona la esquena, i fins i tot divulga les mentides de l'agressor denigrant l'agredit, com va fer amb la revolució siriana, o paga amb el silenci i el buit la revolta de les dones a l'Iran. Neguen a aquests pobles el seu dret a defensar-se per con-

sideracions que anomena "geoestratègiques", oblidant absolutament la lluita de classes. I així, fan exactament el mateix que l'imperialisme: aplicar una doble vara de mesurar per donar suport a uns o d'altres pobles. Així, Donen per bones les armes estatunidenques -amb comandaments i unitats sobre el terreny- que van empunyar a Rojava els kurds, però denuncien les també ianquis que demanen els ucraïnesos.

No, els pobles tenen dret a defensar-se i enfrontar les agressions i les opressions, sigui quin sigui el seu agressor. Els sectors populars només poden comptar amb la solidaritat internacional, negar-la és, objectivament, deixar passar l'agressió i debilitar la víctima. Nosaltres no ho farem, tindran tota la nostra solidaritat.

**el govern
PSOE-Sumar-IU,
segueix engrandint la
doble vara de mesurar...
retira ambaixadora a
Moscou per
l'assassinat de
Navalny,
la manté a Tel Aviv,
després del genocidi de
més de 30.000
palestins ...**

**... -una "esquerra"- fa
exactament el mateix ...,
aplicar una doble vara
de mesurar per a donar
suport als pobles...
-Palestina, sí,
Ucraïna, no-**

Eleccions gallegues

PP majoria absoluta

El PP arrasa amb majoria absoluta i puja en vots, mentre es consolida el BNG com a alternativa i s'enfonsa el PSdeG. Sumar queda darrere de Vox i Podemos per darrere del PACMA. No queda espai a la dreta per a Vox, encara que sí per a un localisme conservador com és Democràcia Ourenzana que obté 1 diputat. El PP trasllada la lectura a escala estatal: Feijóo 1, Sánchez 0, i la seva correlació interna: es consolida un Feijóo al capdavant del PP i a Sánchez se li reobren les costures internes. Page ja ha demanat una "reflexió profunda" per evitar un "cicló electoral" contra el PSOE. Encara que aquesta vegada tot apuntava a un possible recanvi a la Xunta -i per això l'elevada participació del 67% quan el 2020 va ser del 48,9%, perquè tothom sabia el que estava en joc-, no ha estat així.

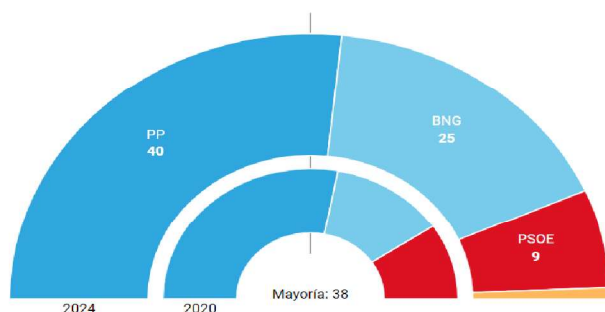
Es manté el PP, es consolida Feijóo

Feijóo es jugava molt amb aquestes eleccions: havia forçat a Rueda l'avançament electoral, amb la hipòtesi que un triomf afavoriria resultats a les europees. Però això va ser polèmic al PP, que no veien clars els riscos. Les enquestes, des del principi, havien alertat del possible canvi de rumb.

La crisi dels pèl·lets a partir del 8 de desembre per la caiguda del contenidor del Toconao de 26 tones de microplàstics, amb la total passivitat de la Xunta, va accelerar l'inici de la campanya electoral amb la massiva manifestació de Santiago de Compostela del 21 de gener. Però els pèl·lets no són equiparables a la crisi del Prestige el 2002, en què el xapapote va posar a l'esquerra en una Xunta que el PP governava des del 1989, encara que fos només per una legislatura. Ara, malgrat que la Xunta recompta 201 sacs recol·lectats dels 1.050 extraviats, a principis de febrer ja era impossible retirar pèl·lets, ja que o estaven al mar o enterrats a la sorra, així que amb el silenci i l'encobriment n'hi va haver prou per tancar la crisi.

I potser, un fet extern va venir a reforçar la campanya del PP: les mobilitzacions camperoles i ramaderes que, amb tractorades el 7 de febrer ocupaven la Subdelegació del Govern a Ourense. La direcció de les centrals agràries COAG, UPA i Asaja, pro-PP i Vox, van acordar la següent

RESULTADOS ELECCIONES GALICIA 2024

mobilització el 20 de febrer, passades les eleccions, alhora que no van reivindicar absolutament res a la Xunta, sinó tot al govern central. Igual que els ramaders de Agromuralla que, trencant amb les anteriors, es van mobilitzar el 10 contra el despoblament rural, també contra el govern central a A Coruña.

Tot plegat, reforçant la campanya clientelar que els garanteix -amb els diners públics- un ampli espectre de votants. I aquesta vegada, el van reblar amb la notícia, dos dies abans de les votacions d'un augment als treballadors de sanitat del 2023 que es percebria a finals de mes, i d'ajudes de 550 euros a més de 7.000 mariscadors, per la mort de bivalves arran dels pèl·lets, aprovades poc abans de la campanya electoral.

La campanya electoral que Feijóo va imposar en clau totalment estatal -a diferència de totes les anteriors, sempre centrades a Galiza-, amb la relliscada afegida sobre l'amnistia i els contactes amb Puigdemont, posava més llenya al foc intern del PP, i encara feia més fràgil la seva posició. El resultat, de 70.000 vots més, guanyant no només al camp sinó a totes les ciutats excepte Vigo, encara que es convertissin en 2 diputats menys, a més de garantir la majoria absoluta a la Xunta, significava l'assentament de Feijóo al capdavant del PP, si més no de moment.

Una possibilitat que no ha estat: el BNG

El creixement en més de 150.000 vots del BNG, surten a costa dels 50.000 que perd el PSdeG i els 28.000 de Sumar i Podemos -respecte al 2020-, però a més arrenca 70.000 vots a l'abstenció.

La consolidació del projecte de Pontón ha aconseguit recompondre i fer avançar com mai el BNG. El 2012 s'havia partit per la meitat quedant amb Unió do Povo Galego al capdavant, i la sortida de l'ala esquerra del seu fundador, Beiras, i el seu Encontro Imandiño, juntament amb Esquerda Nacionalista i el Partido Nacionalista Gallego. Des de llavors, es va anar recomponent fins a fer el salt, el 2020 com a 2a força, desplaçant el PSdeG.

Encara que es pugui considerar el partit nacionalista d'esquerra, en el seu programa ni s'esmenta la classe obrera com a tal, s'impulsa l'economia social, la renda bàsica i els ajuts a empreses privades, encara que defensen la derogació de les reformes laborals i de pensions. Res contra la llei d'estrangeria, encara que s'esplaien sobre els drets de la immigració. I en el terreny nacional, a banda de la reivindicació de la llengua, tampoc no van més enllà de l'autogovern - Más e mellor autogoberno -, reivindicant de passada el dret a l'autodeterminació, o el marc de la UE...

El lligam del BNG amb la CIG és un altre dels seus elements de força per entendre els seus resultats, amb les mobilitzacions del SAD, o les vagues pel conveni del metall de Pontevedra, que li permeten guanyar a Vigo. També ho fa en altres reductes de l'esquerra, amb direcció de la CUT, com ara Cangas del Morrazo, eminentment pescador a la ria de Vigo, probablement perquè a més el BNG va aparèixer com l'opció de govern per l'esquerra, aglutinant vot.

PSOE: tocat i enfonsat

El PSdeG va concentrar el càstig al govern central en forma dràstica, fent una campanya que, en lloc de proposar-se com a alternativa, ja es proposava com a suport al BNG per prendre la Xunta. De fet, els resultats demostren al PSOE que, encara que hagi aplacat el problema nacional a Catalunya, i a Euskadi corri per carrils controlats amb la política de front basc de Bildu, a Galiza torna a aparèixer un sentiment nacional que fa que el BNG aglutini vot sense pagar pel seu suport al govern estatal. El càstig es concentra als partits estatals: PSdeG, Sumar i Podemos.

El pal és més dur, quan a més es dona en un moment de creixement del pes de les esquerres, que del 43,2% que sumaven el BNG i el PSOE el 2020, han passat al 45,5%, una mica més si se sumen Sumar i Podemos. Com assenyalàvem al principi, la pèrdua del segon lloc en vots, del domini a la majoria de les ciutats, i de 5 diputats, debilita especialment el pes de Sánchez dins del mateix partit, ja sotmès a les tensions de l'acord amb Junts i la llei d'amnistia.

El desastre de Yolanda Díaz i naufragi de Podemos

Díaz havia apostat amb tot per aconseguir un espai a la seva terra amb Sumar Galiza, posant a la seva mà dreta, Marta Lois, al capdavant. El fracàs va ser total amb

poc menys de 28.000 vots, quedant per darrere de Vox, i molt lluny del 5% necessari per accedir a un escó (1,9%).

Com en el cas del PSOE; el càstig per la seva tasca al govern central ha estat decisiu. Fins i tot al poble de Yolanda Díaz, Fene (Corunya), en què no va guanyar el PP, va ser el BNG qui ho va fer, i a El Ferrol, on Díaz va fer els primers passos en política, va ser el PP qui va guanyar.

Podemos segueix el descens als inferns convertint-se en marginal: 3.854 vots, un 0,3%, com ja hem assenyalat per darrere del PACMA.

I la perspectiva?

Òbviament, els quatre anys més que venen seran durs, aprofundint la dolorosa situació que viu Galiza que des del 2009, en què va assumir el PP, ha perdut 51.200 llocs de treball al sector industrial, marítim i agrari, i 22.500 autònoms. Han tancat 4.127 empreses i van emigrar 374.527 persones, 141.881 d'elles amb menys de 29 anys. El 2022, el 23,6% de la població es trobava en risc de pobresa o exclusió social (taxa AROPE), és a dir, 636.000 persones, mentre creixen els treballadors pobres que no arriben a final de mes (el 33% tenen ingressos inferiors a l'SMI). El desembre del 2023 més del 24% dels contractes van ser temporals i dels indefinits més del 5,4% fix-discontinus i el 18,5% a temps parcial. I la desigualtat ha crescut: el pes de les rendes laborals en relació amb el producte interior brut (PIB) va caure del 48% el 2009 al 44% el 2022. Per contra, les rendes del capital continuen augmentant.

Amb el PP a la Xunta, el deute públic gallec s'ha triplacat fins als 14.239 milions d'euros i, lluny de convergir, Galícia s'ha anat allunyant de la renda per càpita de la UE, passant d'estar el 2007 al 89,4% de la mitjana de la UE-27, va caure al 76,9% el 2022. La privatització de la sanitat en mans de les multinacionals i les llistes d'espera eternes completen l'obra del PP.

La seva dinàmica no canviarà si no se la fa canviar: la necessitat de mobilització i organització no poden esperar.

Cris Darriba i M. Esther del Alcázar i Fabregat

Catalunya

L'ANC I LA LLISTA CÍVICA

L'últim Secretariat Nacional, ha posat data a la consulta sobre la Llista Cívica per la Independència a les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya. Serà entre l'1 i el 14 de març.

Un sector de l' Assemblea Nacional de Catalunya (ANC), no comparteix aquesta proposta de Llista Cívica i ha fet una reunió d'ex-secretaris nacionals, mentre el Secretariat Nacional, ha rebut moltes resolucions de les Assemblees Territorials i Sectorials que no estan d'acord amb la Llista Cívica ni en la forma en que el SN porta la convocatòria i les anomenades reunions informatives, on només parlen els membres del SN. Totalment antidemocràtic.

Cada resolució o acció de l'ANC, ha de respondre a les necessitats del moviment independentista i de la situació social de Catalunya

Per més que ERC i Junts parlin d'independència, només és retòrica perquè els dos han pres el camí de l'autonomia, consolidant-lo al fer costat al nou govern de l'Estat de PSOE-SUMAR. Mentre que la CUP continua en la seva paràlisi i mirant si aprova o no els propers pressupostos del govern d'ERC.

En aquesta situació, l'ANC, ha de ser la força mobilitzadora, convocant a tots els sectors del moviment independentista i defensors dels drets socials i nacionals: moviments socials, partits polítics i sindicats que defensin el mandat de l'1 d'octubre i la lluita en defensa de l'habitatge, pensions, salaris, drets de la dona, dels immigrants, l'educació i la llengua catalana. Amb l'objectiu fonamental de la mobilització, l'única eina que va ser capaç de portar a Catalunya a la porta de la República Catalana, porta que el 10 d'octubre van tancar des del mateix govern de la Generalitat.

Per tot això, és necessària una nova "Conferència Nacional del Moviment Civil Independentista", per organitzar un debat amb totes les garanties democràtiques sobre: 1- Com avancem cap a la independència i 2- Com defensem els drets socials del poble català.

Joan Català

Subcontractes del metall. Badia de Cádiz

Dret a assemblea

La proximitat de la negociació del Conveni provincial de la petita i mitjana empresa fa necessària una assemblea general perquè els treballadors i treballadores del metall puguem participar en l'elaboració del que serà el nostre destí laboral dels pròxims quatre anys.

El 2021 van quedar pendents diversos punts que, de nou, a partir de febrer, seran negociats entre els sindicats majoritaris i la patronal provincial. Recordeu que la vaga del 21 es convocava i es tancava sense que se celebrés, si més no, una assemblea general.

Els sindicats majoritaris i els comitès o delegats van ser els únics que van decidir sobre el futur de tots els treballadors. Comitès i delegats que no existeixen en totes les empreses i que no han estat votats pel conjunt dels treballadors pel caràcter eventual de la majoria de les contractacions.

Aquesta manera d'actuar ha estat l'habitual del sindicalisme oficialista en els últims quaranta anys. Els agents socials negocien sobre el que ells consideren, sense informar i sense sotmetre a votació. El conjunt dels treballadors no opinem sobre el nostre Conveni, el que comporta una desentesa i una desconfiança en el sindicalisme, no sols contra els majoritaris.

CTM estem pressionant perquè això no torni a succeir. En els pròxims dies volem augmentar aquesta pressió amb la col·laboració d'altres sindicats perquè tots participem en l'elaboració del nostre conveni. La situació és difícil perquè l'equip organitzatiu de CTM continua estant represaliat en les grans factories de la Badia. Les assemblees o el repartiment de pamflets, els hem de fer per sorpresa perquè no ens impedeixin l'entrada, almenys als aparcaments.

Ja hem encartellat les 3 factories de Navantia i la de dragatges off shore. La possible col·laboració d'altres sindicats ens donaria la possibilitat de continuar amb la indústria aeroespacial. Continuarem pressionant perquè hi hagi assemblea o perquè el resultat d'aquesta pressió, envemissada als sindicats majoritaris que siguin més exigents en la negociació del Conveni.

Ens tomem a trobar amb el problema de sempre, el primer obstacle per enfrontar-nos a la patronal són els sindicats majoritaris.

*Coordinadora de Treballadors
del Metall Badia de Cadis*

Convocatòria d'assemblea d'entitats i associa- cions d'immigrants

La situació de la immigració a la Unió Europea-UE i tothom ha empitjorat i continuarà sent més greu.

1- La causa és la crisi econòmica a nivell mundial del sistema, que pretén revertir-la amb més ajust i espoliació, que cauen sobre els treballadors i els pobles, mentre s'emporten les riqueses, sobretot en matèries primeres (Petroli, or, liti, etc...). La riquesa es concentra cada vegada en menys mans, els banquers, les multinacionals, els fons voltors i la majoria en el món pateix més i més necessitats.

2- Això porta a dones i homes als països dependents, colonials o semi colonials, a haver de deixar la seva terra i famílies, a la recerca d'aconseguir un millor benestar.

3- No obstant això, el que troben és cada vegada majors traves físiques i legals, que fan que any rere any, deixin la seva vida en el camí, en la mar o en alguna frontera. Com també s'enfronten a violacions, treball semi esclau, racisme o xenofòbia.

4- Tot això emparat pels governs amb lleis cada vegada més i més restrictives, com els últims acords de la UE sobre immigració; més obstacles per a les sol·licituds d'asil, fronteres en mans del Frontex

Per tot això i molt més, els sotasignats com a promotors, convidem a totes les entitats i associacions d'immigrants de Catalunya a participar en l'assemblea que realitzarem:

Data: 3 de març
Hore: 10 hores.
Lloc: Centre Social de Sants
Adreça: Av Carrilet 5 - Barcelona

Convocant:

Sectorial d'Immigració de l'ANC.
Coordinadora d'associacions senegalesos de Catalunya (CASC).
Associació Senegal-Gàmbia de Rubí
Associació de Immigrants de Rubí
Casal Argentí de Barcelona
Plataforma Integra de Lleida

El poder judicial continua amb la repressió

El 17 de gener de 2019 es va organitzar una resposta antifeixista contra la presència de VOX a Zaragoza. La policia va fer detencions arbitràries i la maquinària judicial va començar a funcionar. No es va permetre la comunicació a alguns dels acusats, se'ls va intimidar a les dependències policials, se'ls va acusar sense proves i l'atestat policial el van desenvolupar hores després de les detencions i dels mateixos fets.

Demaven 7 anys de presó per estar presents en una manifestació, sense proves concrets dels actes dels quals se'ls acusa. La sentència va ser brutal. Recollia penes màximes de tres anys, donant tota la validesa als atestats policials i la veracitat que se li pressuposa per llei a la policia. En la revisió pel recurs al Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, afegeix un any més de condemna a un dels acusats. Finalment, el 6 de febrer de 2024, el Tribunal Suprem condemna a en Javitxu i als altres tres majors d'edat encausats a quatre anys i nou mesos. La sentència acaba amb la incertesa burocràtica, però només els queda interposar un recurs d'empara al TC per poder sol·licitar la cancel·lació de l'execució de la condemna i explorar l'indult com a via política.

Construir la solidaritat de classe és l'única manera de lluitar contra la ultradreta, a les institucions i al carrer. Avancem amb la coordinació del moviment antirepressiu! Tot el suport i la solidaritat des de Lluita Internacionalista!

Isam Pardes

BCN. Concentració de professionals de la informació contra l'assassinat de les nostres companyes a Palestina

La plaça sant Jaume de Barcelona ha acollit aquest dimecres una concentració contra l'assassinat sistemàtic de periodistes, fotògrafs, càmeres i altres professionals de la informació a la franja de Gaza. La protesta s'ha organitzat en el marc de la jornada de lluita d'aquest 7 de Febrer a Catalunya sota el lema "Defensem Palestina, Estimem la Vida, Aturem el món".

Des del 7 d'octubre l'exèrcit israelià ha matat almenys 116 professionals que informaven des de la franja de Gaza. Els periodistes de Gaza són els únics periodistes que poden informar, ja que Israel no permet l'entrada de la premsa internacional i està sotmetent a un silenci absolut tot el que està passant a la Franja. Cal recordar, a més, les dramàtiques situacions en què els i les professionals estan duent a terme el seu treball diari.

A la concentració ha participat el periodista palestí Mutah Ahmed, i s'ha escoltat un missatge d'àudio des de Gaza d'Abu Salim, responsable de seguretat del Sindicat de Periodistes Palestins, on ha relatat les duríssimes condicions de treball i de vida en què es troben els treballadors de la comunicació i les seves famílies a Gaza. A continuació s'ha llegit el manifest. Els assistents han portat cartells amb els noms dels 116 companys i companyes assassinades a Gaza i clavells vermells en el seu record. Els clavells s'han lliurat més tard als tres activistes que la setmana passada es van posar en vaga de fam per reclamar la fi del comerç d'armes amb Israel.

Comunicadores Feministes ha convocat la concentració, a la qual s'han sumat la Confederació General del Treball (CGT), el Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), la Red Europea de Mujeres Periodistas, l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC), la Fundació Consell de la Informació de Catalunya (FCIC), el Sindicat de la Imatge-UIPFC, el Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB), Solidaritat i Comunicació (Sicom), Comissions Obreres (CCOO) i Unió General de Treballadores i Treballadors (UGT).

Girona

Catalunya. 7/02/2024
Jor

"Defensem Pales

Ponent

Els municipis de Lleida, Almacelles, Tremp, la Pobla de Segur, Sort i la Seu d'Urgell van unir-se a la jornada de vaga parcial "Aturem el món". El comitè de solidaritat

A Girona al matí poca incidència en els llocs de treball, destacar concentració a l'Hospital Trueta. A la tarda manifestació convocada per la CGT, Intersindical i IAC, poca presència sindical, i la majoria de gent -200 persones- convocades pels col·lectius sobretot BDS. La mani va recórrer des de la Subdelegació del Govern fins a les empreses Mc Donalds i Burger ,assenyalant-les com a còmplices del genocidi.

Finalitzada la mani, els mossos van intentar identificar a una companya i van acabar detinent-ne un altre que intentava mediar. Es va fer una concentració a comissaria per reclamar la llibertat del company detingut fins que va sortir. Girona amb Palestina-BDS denuncia la repressió dels mossos al moviment de solidaritat amb el poble palestí en una mani que va transcórrer sense incidents.

Miquel Blanch

7 FEBRER - GIRONA

4 MESOS DE L'INICI DEL GENOCIDI ISRAELIÀ SOBRE EL POBLE PALESTÍ.

12-14H ATURADES LABORALS

ORGANITZA'N AL TEU CENTRE DE TREBALL!

18.30H MANIFESTACIÓ

SUBDELEGACIÓ GOVERN ESPANYOL

PRENEM ELS CARRERS ASSENYALEM ELS CÒMPlices 7F: ATUREM EL MÓN!

© BDS_GIRONA

GIRONA AMB PALESTINA

PROU CÒMPlices

IACX

PALESTINA DE CATALUNYA

INTER SINDICAL

4. Jornada de lluita amb 2h de vaga.

“Palestina, Amem la Vida, Aturem el món”

amb Palestina de Lleida va organitzar mobilitzacions al matí davant del Rectorat de la UdL i a la tarda a la plaça Ricard Vinyes, on es va poder fer el tall d'un encreuament

principal de carrers. El comitè continua organitzat i combatiu. El pròxim 25F tornarà al carrer.

Neus Valldeïou

Barcelona

El passat 7 de febrer, vam participar de la jornada de lluita en solidaritat amb el poble palestí en el marc de la vaga general parcial convocada per la CGT, la Intersindical i la IAC. El dia va començar amb talls a diverses carreteres del territori que van comptar amb una nombrosa participació. Més tard, a mig matí, coincidint amb l'horari de la vaga general parcial, hi va haver concentracions i manifestacions curtes descentralitzades que van assenyalar a empreses o institucions còmplices del genocidi palestí en mans d'Israel. Nosaltres vam participar a la concentració de periodistes a Plaça Sant Jaume i a la breu manifestació de Sants. Una estona més tard va tenir lloc a l'Edifici Històric de la Universitat de Barcelona una assemblea oberta interuniversitària on es va discutir sobre com vincular la lluita a les universitats per mitjà del boicot acadèmic. Finalment, vam acabar el dia al Parc del Clot, on milers de persones vam poder escoltar a diversos col·lectius que fan costat a la causa palestina i seguidament vam participar a una acció de boicot actiu contra empreses que patrocinen el genocidi a Palestina.

Des de Lluita Internacionalista, valorem molt positivament la jornada del 7F i la convocatòria de vaga general parcial. Entenem que la lluita al carrer és l'únic mitjà que tenim per a fer front a les polítiques colonials de l'Estat d'Israel i els seus col·laboradors a Estats Units i Europa. En aquest sentit, creiem que la vaga general és una eina que involucra la participació de la classe treballadora a les mobilitzacions i, com a tal, la reivindiquem. Seguirem fent costat a la lluita del poble palestí, ara i fins al seu alliberament. Perquè la seva és la causa dels pobles lliures, i aquesta no la podem deslligar de la lluita contra el sistema capitalista imperialista.

VISCA LA LLUITA DEL POBLE PALESTÍ!

Marc del Alcázar

Catalunya. 7/02,
Jornada de lluita amb

**“Defensem Pa
Amem la V
Aturem el m**

/2024.
2h de vaga.

leestina,
ida,
món”

SEAT Martorell

Concentració a la porta de la SEAT a les dues hores d'atur de final de cada torn, impulsada per la secció sindical de CGT.

A la concentració del canvi de torn del migdia, el nostre company Josep Lluís del Alcázar va intervenir explicant el conflicte i animant a la solidaritat.

Universitats per Palestina

Moció per la ruptura de relacions

El passat 31 de gener de 2024, el **Claustre de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC)** va aprovar la moció en suport a Palestina presentada en el marc de la campanya del col·lectiu **Universitats amb Palestina**. En el text, es reconeix que l'origen del conflicte actual a Palestina es troba en les polítiques d'ocupació i apartheid que l'Estat d'Israel porta aplicant des de fa més de 75 anys, i es condemna el genocidi actualment en marxa a Gaza i Cisjordània.

Mitjançant aquesta moció, el Claustre de la UPC, màxim òrgan de representació de la comunitat universitària, **exigeix als òrgans de govern de la universitat que trenquin les relacions institucionals i acadèmiques amb qualsevol universitat, institut de recerca, empresa o altra institució israeliana** com a mecanisme de pressió sobre l'Estat d'Israel fins que finalitzi el genocidi i s'erradiqui el sistema d'apartheid. Així mateix, el Claustre de la UPC insta els òrgans de govern de la universitat a no realitzar cap acte o omisió que contribueixi a la perpetuació de l'ocupació israeliana dels Territoris Palestins Ocupats. A més, el Claustre **exigeix al Govern d'Espanya i al Govern de la Generalitat de Catalunya que trenquin relacions amb l'Estat d'Israel**, començant per la cooperació militar, imposant un embargament de comerç i armes.

Amb l'aprovació d'aquesta moció, la primera que s'ha portat a votació en un claustre universitari en el marc de la campanya del col·lectiu Universitats amb Palestina, **la UPC es posa al capdavant en la defensa activa dels drets humans, que són un element fonamental dels valors de les universitats públiques.**

Des d'Universitats amb Palestina celebrem la decisió presa pel Claustre de la UPC. Farem tot el que estigui a les nostres mans per tal d'assegurar que les decisions preses per part de l'òrgan de màxima expressió democràtica de la UPC siguin executades pels òrgans de govern corresponents. L'aprovació d'aquesta moció al Claustre de la UPC estableix un precedent per a la resta d'universitats públiques de Catalunya. Ja estem treballant per a presentar aquesta mateixa moció a la resta de claustres i impulsar la coordinació amb la comunitat universitària de fora de Catalunya per a multiplicar aquesta iniciativa.

31 de gener de 2024

Universitats amb Palestina

8M:

Ni violència patriarcal, ni opressió colonialista

Les treballadores amb la resistència

Aquest 8 de març, Dia Internacional de les Dones Treballadores, arriba en un context internacional marcat per l'ofensiva colonialista d'Israel en el territori palestí. Un genocidi avalat per l'imperialisme nord-americà i europeu i que compta amb la complicitat de les institucions internacionals, que són incapaces de pronunciar-se contundentment contra l'estat sionista i aplicar les sancions que corresponen. En canvi, els pobles del món han recuperat el seu esperit de solidaritat internacional amb mobilitzacions històriques i massives de solidaritat amb la resistència palestina, malgrat les amenaces repressives dels diversos governs contra l'activisme antisionista. El moviment feminista no hem dubtat del nostre lloc: sempre amb les oprimides i explotades, perquè tenim clar que lluitar contra la violència patriarcal és també lluitar contra l'opressió colonialista. La derrota d'Israel i el triomf de les palestines seria, sense cam mena de dubte, un triomf internacional per a totes les lluitadores del món.

Per això, en primer lloc, aquest 8 de març, ha de ser una jornada internacional de solidaritat amb el poble palestí en la lluita pel seu alliberament. I ha de ser una denúncia també a la hipocresia sionista i occidental, que s'omplen la boca parlant de democràcia, drets humans, igualtat de gènere, entre d'altres, mentre són còmplices d'aquest brutal genocidi. Darrere d'aquest discurs no fan més que amagar el seu caràcter imperialista, racista i islamofòbic. Exigim als governs el trencament immediat de tota mena de relacions amb l'estat d'Israel, començant pel comerç d'armes que encara al mes de novembre es continuava realitzant per part del Ministeri de Defensa.

Mentre els governs continuen augmentant el seu pressupost en defensa, les polítiques feministes continuen amb pressupostos més que insuficients. A més a més, el caràcter patriarcal de les institucions, com ara la justícia, ens deixa a les dones encara més indefenses davant les violències masculistes.

La crisi econòmica, expressada sobretot en la pèrdua del poder adquisitiu i la precarietat, ens afecta encara més a les dones i dissidències. Ho podem veure en el mateix conflicte del sector agrari, doncs, són les dones temporeres les més afectades, amb salaris de misèria, condicions insalubres, violència sexual i deportacions. Mentrestant, el gran capital del camp i els grans comerciants i distribuïdors cada vegada guanyen més a costa de la majoria treballadora, de les treballadores del camp, i més encara de les migrants, que sempre són les més afectades. També ho vam veure amb les infermeres i treballadores de la sanitat, que recentment van protagonitzar importants jornades de vaga i mobilització denunciant els salaris miserables i les jornades exhaustives de treball.

Una enquesta del CIS publicada al gener d'aquest any feia èmfasi en què més del 44% dels homes enquestats pensa que "les dones hem anat massa lluny" amb les nostres exigències. A més a més de la utilització mediàtica i tergiversada d'aquesta enquesta, les dades econòmiques i socials no fan més que ratificar la necessitat de la nostra lluita i organització. En realitat, l'enquesta evidència com sectors del capital, i en particular la dreta i ultradreta, ens posen al seu punt de mira i ens utilitzen per dividir-nos com a classe treballadora. VOX, Milei, Trump o Bolsonaro en són exem-

lonial. palestina

ples. Però aquest creixement en la crítica al moviment també ens dona una altra lliçó: com més presents ens fem als carrers, més creixem com a moviment i guanyem espais. Cal combatre els discursos racistes, masclistes i LGBT-fòbics d'organitzacions reaccionàries; però també hem de fer front la institucionalització de la nostra lluita i la cooptació per part de governs que s'autoanomenen feministes, però continuen finançant a la retrògrada església o són còmplices del genocidi d'Israel. No podem permetre que es tergiversi la nostra lluita, i menys encara il·lusionar-nos amb què mitjançant les institucions acabarem amb el patriarcat.

Aquest 8M és una oportunitat per recuperar el nostre esperit de lluita al carrer, aquell que va protagonitzar històriques vagues feministes, aquell que va denunciar a La Manada i va aconseguir visibilitzar el consentiment com a element clau. És una oportunitat per continuar construint un moviment que lluiti contra la precarietat laboral, contra la bretxa laboral i contra la bretxa salarial que pateixen les dones pensionistes. Que lluiti contra les institucions xenòfobes de l'estat espanyol i de tota la unió europea, que pacten lleis que apunten les violències racistes i condemnen a milers de treballadores migrants a l'economia submergida, a la clandestinitat i a la més absoluta misèria.

Aquest 8M ens sobren els motius per sortir als carrers i fer d'aquest dia una altra jornada històrica de lluita del moviment feminista. Per això fem una crida a organitzar assemblees als centres d'estudi, de treball i als barris. Perquè només amb organització i mobilització aturarem les violències d'aquest sistema capitalista, racista i cis heteropatriarcal que ens explota i ens oprimeix. Perquè aquesta crisi no la pagarem les treballadores!

Dones de Lluita Internacionalista

Diguem prou!! Defenseu la sanidad pública!

Amb el lema "La sanitat per sobre del negoci= NO A LA PRIVATITZACIÓ!"

A partir d'una assemblea realitzada a Transformadors, impulsada per la Marea Pensionista de Catalunya i la Marea Blanca, moltes organitzacions impulsarem una manifestació pel 7 d'abril, dia mundial de la salut.

Als barris, centres de salut, hospitals... s'estan fent accions per impulsar aquesta campanya cap al 7 d'abril.

La situació a la sanitat pública empitjora cada dia, i el camí a la privatització avança de forma vergonyosa.

L'atenció als usuaris es degrada: cites prèvies, llistes d'espera, manca de recursos (pediatria...), etc.

I cal garantir unes condicions laborals dignes per als professionals de la Sanitat Pública.

També es demana "participació ciutadana en la planificació, presa de decisions i control de les polítiques públiques amb total transparència"

Una lluita que inclou altres sectors, com residències, atenció domiciliària, etc.

Cal mobilitzar-se a tots els racons del territori. Estan negociant amb la nostra salut.

SANITAT 100% PÚBLICA I DE QUALITAT!!!

Pensionistes de LI

Yolanda González, el teu record continua viu

Fa pocs dies, l'actriu i cantant Ana Belén recordava en unes declaracions que «*en la Transició va morir molta gent, es va assassinar molta gent per sortir a manifestar-se*» i que «*l'extrema dreta funcionava com un rellotge*».

Una d'aquestes víctimes de la Transició va ser Yolanda González, de 18 anys d'edat, militant del Partit Socialista dels Treballadors (PST), trotskista. Va ser segrestada a casa seva el dia 1 de febrer de 1980 per un comando del Batallón Vasco-Español, format per militants de Fuerza Nueva encapçalats per Emilio Hellín Moro.

El seu «delicte» no era manifestar-se sinó ser dona, basca i revolucionària... i destacada dirigent de la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyaments Mitjans de Madrid que en aquells moments estava en lluita.

Els seus assassins van ser detinguts i jutjats gràcies a la intensa campanya de la família i del PST, però el compliment de les seves condemnes es va veure alterat per les complicitats de l'aparell judicial.

En 1987, durant un permís penitenciari, Hellín va fugir al Paraguai on hi va viure fins que un periodista espanyol el va reconèixer i després d'una nova campanya, va ser extradit a Espanya el 1990. Actualment treballa com expert informàtic donant cursos a forces de seguretat i com pèrit forense en judicis, com ara el de Laura Borràs. La família i amics de la Yolanda han reclamat que no pugui treballar per les policies, ni per la justícia.

44 anys després, la memòria de la Yolanda segueix viva gràcies als seus germans i companys.

Lluita Internacionalista se surna a aquest record reivindicant la seva lluita revolucionària:

Yolanda, fins al socialisme, sempre!

Andreu Pagès

Istanbul, Turquia

Homenaje a Muh

El 4 de febrer, una delegació de Lluita Internacionalista, formada per 4 companyes (Cristina Mas, Marga Olalla, Adriana Beidenägl i Esther del Alcázar), va anar a Istanbul per participar a l'homenatge organitzat per l'IDP –secció turca de la UIT-CI- a Muhittin Karkın, mort sobtadament aquest estiu. Muhittin va ser fundador del partit turc i va militar molts anys a Lluita Internacionalista.

En una sala plena, l'acte va tenir dues taules rodones i intervencions individuals entre elles. A la primera van participar Oktay Çelik, president de l'IDP, Miguel Sorans, del Secretariat Internacional de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI) i dirigent d'Izquierda Socialista d'Argentina, Esther de Lluita Internacionalista (LI), el membre de l'IDP Kaan Günde, cap de Redacció de la revista "Trotskista", i Cemre Sava de l'IDP com a moderadora. Des de la nostra delegació, Esther va destacar tant l'elaboració i la batalla política de Muhittin a la LIT sobre l'islamisme polític, com la seva sensibilitat amb les consignes democràtiques i especialment amb el tema nacional: va arribar a Barcelona en plena campanya de Bòsnia, i ens va explicar la situació del Kurdistan turc, i després va compartir la nostra política en relació amb el dret d'autodeterminació de Catalunya.

Muhittin Karkin

A la segona taula, van estar Marga i Cristina, de LI, així com els membres de la direcció de l'IDP Atakan Çiftçi i Görkem Duru, que van respondre les preguntes del moderador Sedat Durel, dirigent també d'IDP. A destacar el mètode àgil amb què es van desenvolupar ambdues taules, amb preguntes del moderador a cada participant. Per part nostra, Marga va fer una emotiva intervenció valorant la relació de Muhittin amb els joves, així com de les discussions que van tenir al voltant del partit i la intervenció en les lluites, i la seva relació d'amistat. Cristina es va centrar en la intervenció comuna que havíem tingut a les revolucions del Nord d'Àfrica i Orient Mitjà a partir del 2011, diferenciada de l'"esquerra" que les va abandonar per la seva teoria de camps, i en el suport incondicional a la resistència palestina.

També es van llegir les salutacions del Partit dels Treballadors de Turquia, del SEP i de l'escriptor marxista revolucionari Volkan Yara ır. També es van reflectir aspectes molt emotius de la vida personal de Muhittin, com les paraules dels seus fills i la mare d'aquests, la carta dels seus companys i alumnes de la residència on va treballar a Barcelona o la de Maribel, la seva companya durant 22 anys. Emotiva va ser també la intervenció del company de l'IDP İhan Yıldırım, del metall de la ciutat de Manisa, que havia vingut després de 6h de viatge amb cinc companyes més, com havien fet des de similar distància els companys d'Ankara o els militants del Kurdistan que havien viatjat 14h. Tot plegat reflex del respecte i afecte guanyat per Muhittin. Va ser per a nosaltres un honor participar d'aquest merescut homenatge:

Muhittin, fins al socialisme, sempre!!

Una vida de lluita

Muhittin Karkin, va ser un dels líders fundadors del trotskisme a Turquia. Va ser dirigent sindical als anys 70. Es va fer trotskista el 1972 i fins al 1979 va ser integrant de la IV Internacional (Secretariat Unificat-SU), encapçalada per Ernest Mandel. Va trencar amb el corrent mandelista al congrés del Secretariat Unificat (SU) de 1979, que es va realitzar a París, França. El corrent que encapçalava Nahuel Moreno, també era a la IV-SU i es denominava Fracció Bolxevic (FB). Poc abans d'aquest congrés, la FB va trencar amb la IV(SU), perquè la seva direcció, en mans del mandelisme i del SWP dels Estats Units va recolzar l'expulsió de Nicaragua de la Brigada de combatents Simón Bolívar. Expulsió realitzada, a l'agost de 1979, pel govern burgès de conciliació de classes del sandinista Daniel Ortega i Violeta Chamorro, que el mandelisme recolzava i definia com a "obrer i camperol".

Des de llavors Muhittin Karkin va adherir al morenisme, encara que mai no va poder tenir contacte directe amb Nahuel Moreno. Aquell mateix any, Muhittin va encapçalat la fundació d'una organització trotskista a Turquia, el Front Obrer, la continuïtat del qual és avui el Partit

de la Democràcia Obrera (IDP). El 1980 va ser empresonat per la dictadura al govern, per ser dirigent sindical i trotskista. Va ser condemnat a mort dues vegades, però van suspendre la seva aplicació i va quedar a la presó per 4 anys.

Després de sortir de la presó va intentar reorganitzar el moviment trotskista a Turquia. El 1992 va fundar, juntament amb altres companys, un grup morenista que editava la revista "Butlletí Internacional", en una situació molt difícil per la repressió.

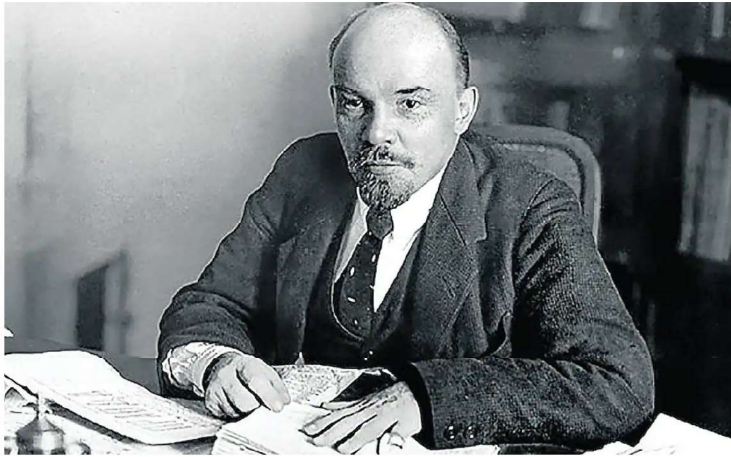
Pel seu internacionalisme va seguir la seva militància revolucionària a l'estat espanyol, durant més de 20 anys, des de la segona meitat de la dècada de 90 fins al 2017, quan va tornar a Turquia. Primer al Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) i després a Lluita Internacionalista (LI), avui secció de la UIT-CI. En morir el 24 de juny del 2023 era membre del Comitè Central de l'IDP i escriptor de *Gazete Nisan*, la premsa del partit.

Extracto de la reseña en la web de la UIT-CI

100 anys de la mort de Lenin

Lenin contra la degeneració estalinista d

Lenin moria el 21 de gener de 1924. A finals del 1921 s'agreujava l'estat de salut. Els dos darrers anys de la seva vida, ja estava sota greus efectes de la malaltia i només podia treballar a intervals, i el març del 1923 feia l'últim escrit. Els temes de preocupació que ocupen les cartes, reflexions i algun article són essencialment contra el procés de burocratització del partit i de l'estat i la qüestió nacional. També respon contundentment contra el qüestionament del monopoli de comerç exterior. Finalment dicta el conegut com a «testament», on proposa substituir Stalin.

Des dels escriptors burgesos als estalinistes, han volgut identificar Stalin com el continuador de Lenin. Res més lluny de la realitat. Amb Stalin, el dret dels pobles a l'autodeterminació nacional i el respecte a la seva sobirania quedava novament ofegat per una nova/vel·la *presó de pobles* sota la bota del nacionalisme gran rus. El dret d'obriers i camperols al control de les seves organitzacions soviètiques i l'estat quedava anul·lat pel control del totpoderós aparell que decidia d'esquenes als i les treballadores i generava una nova casta privilegiada. La construcció del socialisme com una identitat necessàriament internacional quedava substituïda per la possibilitat de construir el *socialisme en un solo país* ¹.

L'internacionalisme, concepció estratègica del marxisme-leninisme quedava subordinat a les necessitats nacionals de l'aparell burocràtic i a la seva política de coexistència pacífica amb l'imperialisme, al punt d'acabar dissolent la III Internacional.

No es tracta de diferents versions d'un suposat camí cap al socialisme, sinó de la confrontació entre revolució i contrarevolució en el sí de l'estat obrer, una confrontació que s'allargaria dècades fins que la pròpia burocràcia estalinista en el poder, el PCUS, havent degenerat per complet l'estat fins a fer-lo odiat per àmplies capes de la classe obrera, es convertia, en els

anys 80, directament en agent de la restauració del capitalisme. Per això, davant els ideòlegs de l'imperialisme que escriuen que amb la caiguda del mur de Berlín el 1989 el socialisme va passar a la història, nosaltres responem que l'estat estalinista no era socialisme, que Stalin no era la continuació de la política revolucionària de Lenin sinó una ruptura amb ella. La batalla política de Lenin els darrers anys de la seva vida contra l'aparell burocràtic i Stalin ho confirma.

La qüestió nacional. A la tardor del 1922 va esclatar el cas de Geòrgia. La política de l'aleshores Comissari de les Nacionalitats, Josef Stalin, amb Dzerjinski i l'enviat a Geòrgia Ordzhonikidze, havia provocat un greu enfrontament amb la direcció bolxevic georgiana, al punt que arribà a l'agressió física. Lenin, el 30 i 31 de desembre, dicta unes cartes que les secretàries caracteritzen com "la bomba" en què assenyalava que "la responsabilitat política de tota aquesta campanya de veritable nacionalisme rus s'ha de fer recaure, és clar, sobre Stalin i Dzerjinski" diu que l'episodi és molt greu, una manifestació de burocratisme "gran rus" i demana un càstig per l'agressor Ordzhonikidze, perquè no es pot tornar a repetir. Proposa mesures detallades pel respecte de la utilització de l'idioma nacional en les repúbliques no russòfones. "Les necessitats d'unificació dels aparells nacionals unificats amb l'aparell rus és incalculablement, infinitament menor que el dany que representaria no només per nosaltres, sinó per tot el moviment internacional (...)Seria un oportunisme imperdonable si en la vigília d'aquesta acció de l'Orient, i en el principi del seu despertar, tranquèssim el nostre prestigi encara que fos amb la més petita aspror i injustícia amb respecte a les nostres pròpies nacionalitats no russes" I adverteix contra qualsevol "actitud imperialista cap a les nacions oprimides"² Lenin reclama no només la igualtat formal, sinó compensar "el recel, les ofenses que en el passat històric els hi va produir la nació dominant"³ Fins i tot es qüestiona dona passos endarrere en la construcció de la Unió de Repúbliques limitant la part comú a la diplomàcia i l'exèrcit i deixant la resta en una autonomia completa de les repúbliques.

Trotsky va parlar de dues polítiques oposades: la de Lenin qui respon a la línia de les necessitats històriques, més enllà de la pròpia URSS; contra la lògica de l'aparell centralitzat, un centralisme burocràtic gran rus, per a qui les llengües pròpies o les institucions sobiranes no són més que entrebancs per a la seva gestió i control.

La burocratització del partit i l'estat. La preocupació per la creixent burocratització del partit i de l'estat portà a Lenin a proposar a Trotsky donar una batalla conjunta davant el triumvirat constituït per Zinoviev, Kamenev i Stalin. Qüestiona que Stalin ha acumulat massa poder i dubta si el sabrà emprar.

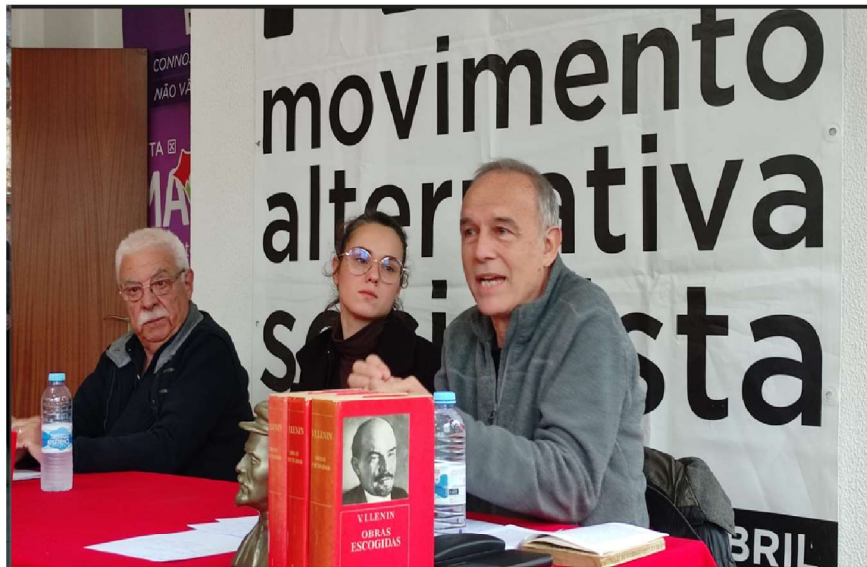
Le l'estat obrer. La darrera lluita. 1/2

El 23 de gener de 1923 Lenin envia al diari *Pravda* un article per la reorganització de les institucions centrals. Proposarà en primer lloc ampliar el Comitè Central fins a 50 o 100 membres, amb joves obrers per fora dels funcionaris de l'estat soviètic i "que estiguin més a prop dels simples obrers i camperols". Un dels objectius d'aquesta ampliació és regenerar el màxim dels organismes del partit i també evitar una possible escissió per l'enfrontament entre Stalin i Trotsky.

No només la qüestió nacional, sinó els dos organismes tan claus com el de Planificació i la Inspecció, tornen a confrontar a Stalin amb Lenin i Trotsky. El 4 de març de 1923 publica un article "Més val poc i bo" sobre la necessària reorganització de les institucions dirigents del partit. Critica la Inspecció Obrera i Camperola, la *Rabkrin* dirigida per Stalin, que ha perdut, diu, tota autoritat davant el poble treballador, que havia de ser l'organisme antidot contra les possibles desviacions burocràtiques. Proposa lligar-la a una amplificada Comissió Control, constituïda per militants de la màxima confiança i que no participessin ni en càrrecs oficials ni administratius, per vigilar qualsevol violació de la legalitat, de la democràcia en el partit i en els soviets i la manca de moral revolucionària.

També accepta les propostes de Trotsky per la reforma del GOSPLAN, organisme de planificació de l'economia, donant més força a les seves resolucions amb capacitat legislativa, amb més autonomia i amb la incorporació d'especialistes. Estableix que cal introduir a la proposta de Trotsky algunes correccions, per exemple sobre qui el pot dirigir, que desenvoluparà en alguns articles sobre el GOSPLAN.

La polèmica sobre el monopoli del comerç exterior. En el novembre del 1922 es realitzava un Comitè Central sense la presència ni de Lenin ni de Trotsky. Es va introduir a l'ordre del dia una resolució amb un canvi radical en el monopoli del comerç exterior i el seu control per l'estat, en benefici del sector privat. Lenin reacciona demanant a Trotsky per carta el 13 de desembre per defensar en comú una rectificació immediata i la "incondicional necessitat de preservar i enfortir el monopoli." En el Comitè Central de desembre es produïa la rectificació. El 21 de desembre Lenin escrivia altre cop a Trotsky "Sembla que hem pres la posició sense disparar cap cartutx., Només amb un simple moviment estratè-

21/01/2024. Xerrada del Centenari de la mort de Lenin a Portugal. Miguel Sorans (Izquierda Socialista d'Argentina) i Josep Lluís de l'Alcázar (Lluita Internacionalista) tots dos membres del Secretariat Internacional de la UIT-QI, amb Renata Cambra dirigent del MAS, secció portuguesa de la UIT-QI

gic". Sobre la importància de preservar el monopoli del comerç exterior, Trotsky s'hi referiria quan deia que per molt greu que fos l'entrada d'exèrcits imperialistes, encara ho podia ser més l'entrada massiva de mercaderies a baix preu.

Les tres polèmiques sobre temes centrals de la construcció de l'estat obrer sorgit de la revolució del 1917 tindran un desenllaç en l'anomenat «testament de Lenin», que analitzarem en una segona part d'aquest article.

Josep Lluís de l'Alcázar

Notes:

¹ *Socialisme en un sol país*. Stalin va teoritzar que en un país endarrerit com l'URSS es podia construir el socialisme en el marc nacional. La línia va ser adoptada pel XIV Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, el desembre de 1925. Trotsky oposava a aquesta orientació la teoria de la Revolució Permanent..

² Lenin "Últimos artículos y cartas" Progreso. Moscú. Pàg 18

³ Lenin "Últimos artículos y cartas" Progreso. Moscú. Pàg 7

⁴ L. Trotsky. "Sobre el testamento de Lenin" Ed. El So-

Argentina

Va caure la llei òmnibus Un triomf popular!

Coneguda la notícia, a la plaça dels dos Congressos la militància reunida va esclatar d'alegria, igual que a gran part del país, comptant amb una àmplia simpatia com es va veure amb les botzines i cassolades. "Unitat dels treballadors, a qui no li agradi, es foti, es foti", es va cantar. No n'hi ha per menys. Ens sentim part d'aquest gran pas que s'ha aconseguit.

La decisió que "passi a comissió" va ser la forma elegant del govern per intentar tapar una derrota estrepitosa, ja que tot torna a fulla zero. "Dura derrota de Milei; Milei sense llei; El govern va patir un revés dur", són alguns dels titulars dels diaris d'avui. Un fet inèdit, perquè es tracta de l'ensopçada de la primera llei d'un govern acabat d'escollir. Les crides de Pichetto per salvar el govern van arribar tard. De 644 articles n'havien quedat 300. Tan brutal és la llei que, fins i tot, les i els diputats dels governadors (els mateixos que apliquen l'ajustament a les seves províncies) van acabar retallant el suport a gran part del seu articulat. Governadors "dialoguistes" que no tenen cap diferència de fons amb el govern, sinó que tots defensen els grans empresaris i estan en contra del poble treballador. Fins i tot, la dretana Carolina Píparo va votar en contra d'un. La sort estava en joc. El tot o res va fracassar a la ultradreta del govern.

Un periodista de TN va dir ahir a la nit "Milei està en flames". El van avisar del resultat a les tres del matí i va començar a piular acaloradament. Estava a Israel, donant suport al genocidi sionista contra el poble palestí.

Milei diu "la casta es va posar en contra del canvi que els argentins vam votar a les urnes". La mateixa cançoneta justificativa de sempre, però que a hores d'ara fa aigües. Primer, perquè gran part del que Milei anomena "casta" de polítics patronals que actuen des de la dictadura fins aquí, es van integrar al seu propi govern. Segon, perquè si milions van votar equivocament Milei, farts del govern anterior, creient que hi podria haver un canvi favorable, a dos mesos comencen a veure que no n'hi ha. Al contrari, Milei ha redoblat l'ajustament que ja aplicava el govern anterior d'Alberto Fernández, Cristina i Massa.

Ahir es va veure per televisió el rebuig popular en els entrevistats davant l'augment salvatge del transport a l'AMBA del 250%. El salari al desembre va perdre el 13% real. El mateix govern reconeix que la pobresa ja arriba al 50%. Són les conseqüències de l'estagflació anunciada per Milei al servei de l'FMI, és a dir, recessió amb una inflació desenfrenada atada pel mateix govern, donant via lliure a la "llibertat de preus" i amb ferotges tarifes com vindran amb la llum i el gas, amb la consegüent i inèdita pèrdua salarial i jubilatòria en tan poc temps.

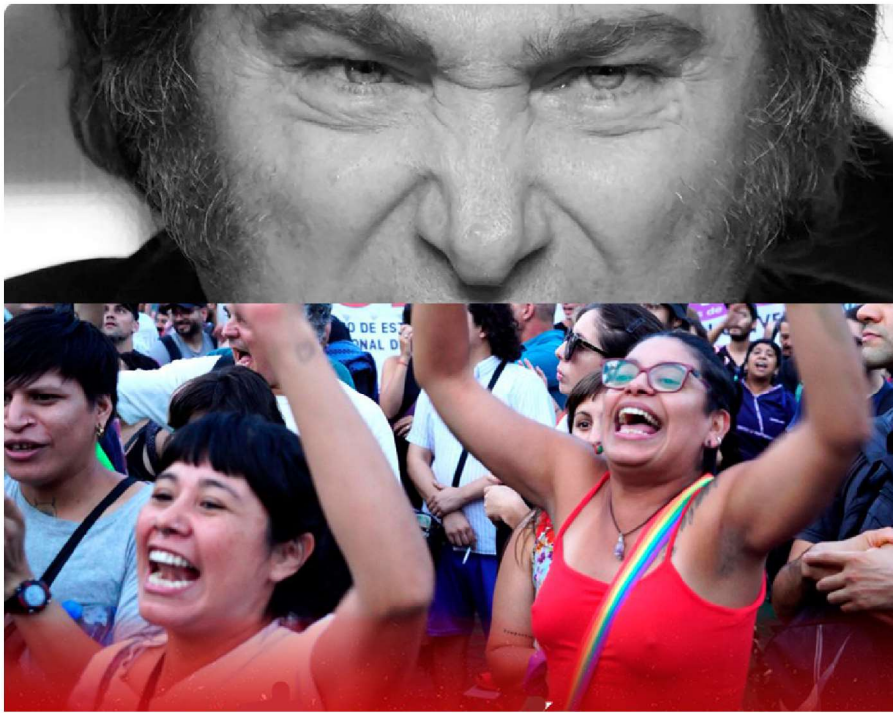
La llei va caure enmig del creixement de la protesta social. El 24 de gener hi va haver una aturada amb una gran mobilització que va ser arrencada als dirigents de la CGT. Rebuig que havia començat el 20 de desembre on el sindicalisme combatiu i l'esquerra van guanyar la plaça de Mayo contra el protocol repressiu de Bullrich. Després, es van donar les massives cassolades i la marxa de la CGT a Tribunals el 27 de desembre. Van créixer les assemblees de barris, els espais unitaris nacionals com Unidos

Solidaritat amb la vaga general argentina del 2

24/01/2024
Concentració davant
el Consulat argentí

por la Cultura, es van donar diferents mesures de lluita en alguns llocs de treball contra els acomiadaments, contra les retallades als ferrocarrils per part del Cos de Delegats combatius del ferroviari del Sarmiento, aturada a Bridgestone contra els acomiadaments, etcètera. Aquesta lluita i el creixent malestar social van ser essencials per obligar a la reculada de la llei.

“La votació o no de la llei no canviarà el rumb econòmic”, va dir el macrista Ministre d’Economia, Luis Caputo. És clar. El govern no canviarà. Per això, cal aprofitar que aquesta derrota del govern, tonifica la batalla contra l’ajustament més gran i la repressió, mostrant que es pot guanyar. Cal seguir-la contra qualsevol intent del govern de tornar amb la llei òmnibus, contra el DNU i el conjunt del pla motoserra, contra les tarifes, els acomiadaments i fonamentalment per un augment immediat de salaris i ju-

bilacions. Per tot això, cal continuar exigint a la CGT i CTA una nova aturada general i un pla de lluita nacional. La CGT va estar esborrada després de l’aturada del 24 quan Daer havia dit “seguirem la lluita”. La CGT no va estar els dies clau davant del Congrés on les i els lluitadors i l’esquerra vam repudiar l’inici del tractament de la llei i vam patir la repressió. Des de cada lloc de treball, assemblea i marxa cal continuar fent aquesta exigència.

Des d’*Izquierda Socialista* saludem les i els lluitadors per aquest gran pas que hem fet. Reivindicant el rol del *Frente de Izquierda-Unidad*, amb els seus escons donant la batalla al Congrés i als carrers, mentre el peronisme, com els tucumans, va donar vots a Milei, Scioli es va

unir al govern i només alguns dirigents sindicals del kirchnerisme tímidament van participar de la concentració de dijous 1, però sense cridar a mobilitzar amb força perquè caigués la llei. Cridem a enfortir el Frente de Izquierda-Unidad amb polítiques unitàries, per un pla econòmic obrer i popular, per trencar amb l’FMI i deixar de pagar el deute extern i per un govern de les i dels treballadors i de l’esquerra amb una Argentina Socialista. Mantinent ben alt la guàrdia per continuar enfrontant el pla motoserra de Milei.

7/2/2024

Juan Carlos Giordano,
diputat nacional electe d’*Izquierda Socialista/FIT Unidad*

24 de enero

26/01/2024
Guel Sorans, del
UIT-QI y de Iz-
lista (Argentina)

29/01/2024
Manifestació al Consulat d’Argentina

Ucraïna: 24 de febrer, dos anys de la invasió russa

Suport a la resistència del poble ucraïnès. Fora tropes russes!

Es compleixen dos anys de la invasió russa d'Ucraïna. Després del fracàs de la contraofensiva ucraïnesa de l'estiu, Rússia ha passat a l'atac, aprofitant els problemes amb el subministrament d'armes a Kíiv. En els últims dies, després de combats acarnissats, ha caigut Avdiivka, al front Est. Des de l'inici de 2024 s'han intensificat els bombardejos sobre infraestructures civils, no només al front, sinó a tot el territori, seguint amb l'estratègia de desgast de la població.

L'imperialisme nord-americà i europeu s'ha limitat a lliurar a Kíiv l'armament per contenir la invasió amb un alt cost en vides i el desgast de dos anys de guerra. Ja hi ha hagut una retallada del suport militar i si el novembre Trump guanya les eleccions als Estats Units, pot acabar de tancar el subministrament.

Estats Units està disposat a salvar Israel a qualsevol preu, perquè és un projecte estratègic per l'imperialisme per al control dels recursos al Pròxim Orient, mentre que Ucraïna és per a Washington una peça més, moneda de canvi. Demòcrates i republicans estan d'acord en donar ple suport a l'Estat genocida d'Israel. S'evidencia la doble moral imperialista, que no té problema en escandalitzar-se amb els crims de guerra russos (atacs a escoles hospitals o a estructures de la població civil), però dona suport quan crims com aquests o majors els comet el seu aliat sionista.

Fa dos anys, Ucraïna va resistir la invasió llampec que planejava Rússia amb una resposta popular massiva. Putin va justificar l'agressió amb un discurs colonitzador que criticava a Lenin pel dret a l'autodeterminació dels pobles i recuperava Stalin i el xovinisme gran rus. La població russòfona ucraïnesa es va alçar massivament contra la invasió. Alhora, la resistència ucraïnesa va obligar a l'imperialisme nord-americà i europeu a posicionar-se. Va obligar a un canvi de postura, perquè cal recordar el silenci de l'imperialisme davant l'ocupació de Crimea el 2014 o la intervenció del Donbàs; o quan Putin va esclafar les protestes a Bielorússia (2020) o al Kazakhstan (2022); o amb les intervencions criminals per ofegar la revo-

lució a Síria (2015) o davant les matances a Txetxènia (1999).

La situació militar d'Ucraïna és preocupant i està provocant greus tensions internes. Zelenski ha destituït el comandant en cap de l'Exèrcit, Valeri Zaluzhni i el cap de l'Estat Major de les Forces Armades d'Ucraïna, Sergi Shaptala. A la dificultat de l'exèrcit ucraïnès d'aconseguir armament s'hi suma la de reclutament. Si al principi no hi havia fusells per tantes mans disponibles, però ara, el sacrifici de tants joves i militars professionals morts al front o, el fracàs de la contraofensiva, una perspectiva incerta i el desgast generen resistències al reclutament. Tampoc ajuda a la resistència les mesures antiobreres que el govern de Zelenski ha aplicat i que protegeixen els interessos de la patronal i l'oligarquia, que van ser contestades pels sindicats. No són els oligarques qui defensen el front, sinó la gent treballadora. Ni tampoc el projecte neoliberal d'"optimització" de Zelenski, una privatització dels principals serveis públics com la sanitat i l'educació i també d'altres empreses importants.

És lògic que el govern ucraïnès busqui armament allà on pugui, però Zelenski fia la seva política de defensa als imperialistes. Però la dependència política dels EUA, la Unió Europea i el suport als sectors més reaccionaris de l'extrema dreta com Netanyahu o Milei, es giren contra la lluita del poble ucraïnès. No són aquests aliats els qui alliberaran el poble ucraïnès de les urpes de Putin. Per acontentar als poderosos Zelenski s'allunya dels pobles. I els poderosos en qualsevol mo-

ment li giraran l'esquena, si creuen que arriba el moment d'entendre's amb Putin o si algun altre conflicte —com ara Israel i Palestina— és més prioritari per als seus interessos. Com ho van fer amb els kurds quan als EE.UU els interessava debilitar ISIS per preservar el Govern d'Iraq i després els van deixar caure quan l'Erdogan de l'OTAN va decidir ocupar territori kurd a Síria.

A Rússia, l'assassinat de Navalni amplia la llarga llista de morts del règim, en un mètode sistemàtic d'eliminar tota dissidència. La crisi amb Wagner que va suposar l'eliminació de Yevgeny Prigozhin, n'és un més. Putin ha reconstruït un estat repressor, seguint els patrons de l'estalinisme, encara que amb un règim capitalista i imperialista. Però també hi ha tensions internes en la burocràcia i l'oposició d'alguns sectors populars, encara minoritaris, com les famílies dels soldats. El Kremlin ha imposat un règim de detencions i repressió sobre els lluitadors i lluitadores que han fet accions contra la guerra, en línies de subministrament o punts de reclutament. També ha atacat a intel·lectuals i veus contràries a la guerra. Amb les eleccions presidencials del març, Putin s'ha assegurat que ningú pugui alçar la veu i ha continuat amb tots els possibles adversaris electorals. És la pau cementiris i la por. Quant de temps podrà mantenir aquest control?

Quina esquerra pot reivindicar Putin com a progressiu o com a contrapès a l'imperialisme dels Estats Units? Putin, lluny de debilitar l'OTAN, li ha donat una nova vida. En algun moment els imperialismes rus i estatunidenc podrien arribar a un enfrontament directe, però mentre no sigui el cas, com ara, s'alimenten els uns als altres a costa dels pobles. De la mateixa manera que l'imperialisme té una doble moral segons l'agressor formi part del seu bloc o no, una part de l'esquerra fa el mateix raonament i justifica o calla davant les agressions de Rússia, l'Iran o la Xina. És insultant que justifiqui la invasió de Rússia —la mateixa que persegueix i assassina els seus opositors— comprant el discurs dels opressors. Com abans van fer justificant el règim de Baixar al Assad, el dictador sirí que amb l'ajuda de Rússia i Iran va esclafar el seu poble. El moviment Dona Vida Llibertat contra el règim dels Aiatol·làs a l'Iran també s'ha quedat sense el suport d'aquesta malanomenada esquerra que llegeix el món en una terrible lògica de camps enfrontats.

Defensem els pobles davant l'opressió vingui d'on vingui, contra tot imperialisme, sigui més gran com el dels EEUU i l'OTAN o menys com els de Rússia i Xina. Estem amb els pobles oprimits contra els opressors. Estem amb els pobles que es revoltent contra els règims reaccionaris. Per això estem amb Palestina, amb els pobles i les dones de l'Iran contra el règim, o el poble que es va

revoltà contra el règim criminal de Síria. Per això avui estem amb el poble ucraïnès que es nega a quedar sota la bota de l'imperialisme rus.

Des de Lluita Internacionalista (LI) i la nostra organització internacional la Unitat Internacionals de treballadores i treballadors, Quarta Internacional (UIT-QI), hem treballat amb l'esquerra antiautoritària ucraïnesa i hem fet ja 4 combois d'ajuda als sindicats independents del metall, mineria, ferroviaris, docents que estan en la primera línia del front a Krivyi Rih, Dobropillya, Zaporíjia, Korosten i Mikolàiv. Fem una crida als pobles del món a continuar expressant la solidaritat amb la resistència del poble ucraïnès, repudiant el no-enviament de les armes i municions suficients dels governs imperialistes dels EUA. I la UE.

Tot el suport a la resistència ucraïnesa. Fora tropes russes d'Ucraïna. No a l'OTAN

21/02/2024

LI

Iran

Veus eclipsades: creixen les execucions enmig de la distracció global

A mesura que l'atenció internacional es concentra en esdeveniments globals significatius, s'ha produït una sèrie d'esdeveniments greus a l'Iran. Només entre el 21 i el 31 de gener, l'Iran ha vist l'execució de fins a 28 persones a les presons de ciutats com Urmia, Sabzevar, Karaj, Birjand i altres. L'Organització de Drets Humans de l'Iran ha aixecat l'alarma, assenyalant que les execucions des de l'inici de l'any ja han arribat a l'angoixant xifra de 71. Entre ells hi ha sis persones assenyalades com a presos polítics, cosa que posa de manifest una preocupant tendència a l'ofegament dels dissidència.

Els informes de Human Rights Activists News Agency (HRANA) juntament amb les dades d'altres organismes de drets humans, revelen una estadística esgarrifosa: un augment del 33% de les execucions l'any 2023, amb un total d'almenys 791 morts, incloses 25 dones i dos menors. Això suposa un augment significatiu de la xifra ja alarmant de més de 5.000 execucions, que inclou almenys 57 menors, des del 2012 fins a mitjans del 2023, tal com documenta Amnistia Internacional.

Desafiant les creixents veus que reclamen la fi de la pena de mort, especialment per a delictes no greus, l'Iran continua imposant-la. HRANA argumenta que el règim iranià aprofita la pena de mort com a estratègia per reprimir l'oposició. Entre els executats el gener del 2024 destaquen Mohammad Ghobadloo, arrestat durant les protestes del 2022, i quatre kurds iranians —Mohsen Mazloum, Pejman Fatehi, Wafa Azarbar, Hejir Faramarezi i Farhad Salimi—, cosa que evidencia la severa resposta a la dissidència.

L'informe conclou abordant la indiferència de la República Islàmica davant les crides internacionals de respecte als drets humans, i demanant que el personal judicial, d'interrogatoris i de seguretat implicat en abusos dels drets sigui sancionat internacionalment. Aquest patró d'ús de la pena capital a l'Iran és profundament preocupant.

El secretari general de l'ONU, Antonio Guterres, ha expressat la seva preocupació per les creixents xifres d'execucions a l'Iran, com va destacar en la seva sessió informativa de novembre a l'Assemblea General sobre les violacions dels drets humans a l'Iran. A més, experts de l'ONU van revelar en un altre informe l'execució a Iran d'almenys 834 persones el 2023, algunes relacionades amb les protestes que van esclatar el 2022 després de la mort de Mahsa Amini sota custòdia policial per portar el vel mal posat.

Aquest augment de les taxes d'execució, amb el teló de fons de les crides internacionals per l'abolició de la pena de mort, apunta a una crisi més profunda dels drets humans a l'Iran. L'ús del règim de la pena capital per sufocar la dissidència demana una atenció i una acció global urgents. El silenci dels líders internacionals contrasta clarament amb l'augment del nombre d'execucions: una violació dels drets humans i els principis de justícia.

Amnistia Internacional ha posat de relleu la situació perillosa dels detinguts a l'Iran, inclosos Abbas Deris, Reza Rasaei, Mojahed Kourkour i el clergue Mohammad Khezmejad, després de les protestes de 2019 i 2022. Enfrontant càrrecs com "enemistat contra Déu" i "corrupció a la terra". Els seus judicis s'han vist afectats per problemes d'equitat, denegació de representació legal i denúncies de tortura. Amnistia ha demanat

l'anul·lació d'aquestes sentències, judicis justos i l'aturada de la pena de mort enmig d'aquest augment d'execucions.

Per acabar, la situació crítica a l'Iran exigeix un enfocament i una acció internacionals immediats. L'augment de les execucions demana una resposta global no només de condemna, sinó també de mesures proactives per aturar aquestes pràctiques. Les veus silenciades a través de l'execució exigeixen el nostre esforç col·lectiu per estimar la vida i protegir els drets humans fonamentals que sustenten una societat justa i equitativa.

Sarina Esmailzadeh

Israel, massacrar amb impunitat

Cap altre estat del món assisteix a la impunitat amb què actua Israel. De genocidis n'hi ha hagut molts, però pocs a la llum del dia i reivindicats obertament pels seus esresponsables.

Com és possible un genocidi a Gaza amb 100.000 víctimes entre morts, ferits i desapareguts en quatre mesos, que els dirigents polítics i militars israelians surten cada dia a proclamar davant les càmeres? La resposta és clara: Israel sap que és una peça clau per a l'imperialisme al Pròxim Orient, un lloc estratègic del planeta. Una peça clau en el funcionament del capitalisme global.

Israel és una aposta de l'imperialisme des de la seva fundació, el 1947-48, que va ser el resultat de la confluència de tres factors. El primer, la necessitat de l'imperialisme de torn (primer el britànic, després dels Estats Units) de tenir un portaavions en un lloc clau per al control de les reserves de gas i el petroli mundials i també per la seva ubicació privilegiada al mig les rutes del comerç internacional a través del canal de Suez. El segon, el sionisme, un moviment polític que aspira a crear un estat ètnicament pur només per als jueus, un projecte racista per definició. I en tercer lloc, l'enorme pes del capital financer en la fase actual i depredadora del capitalisme, que fusionava els interessos imperialistes amb els del sionisme.

Així, l'estat d'Israel només es pot entendre com un producte de la fase imperialista del capitalisme global. I no cal ser marxista per entendre-ho. El mateix Joe Biden ha dit en moltes ocasions que «Si Israel no existís l'hauríem d'inventar» i fa poc el nebot de Kennedy, Robert Kennedy Jr, assegurava que «Israel és el nostre portaavions», «els nostres ulls i les nostres orelles» al Pròxim Orient, a més d'una inversió molt rentable per a la indústria militar estatunidenca. L'estat d'Israel és l'únic estat que neix no com un apèndix, sinó com a part intrínseca de l'imperialisme dominant al planeta.

Ja Lenin explicava com en aquesta fase imperialista del capitalisme, el capital financer predomina i acaba controlant el capital industrial o comercial. Per això, des d'aquella posició privilegiada del capital financer, el sionisme ha teixit una potent xarxa d'empreses en el sector d'armament i seguretat. Empreses que avui venen a altres estats la tecnologia de blindatge de fronteres, policies, exèrcit...

Armes en forma de míssils o en forma de programari de vigilància i espionatge, com Pegasus. Israel no és l'únic país que desenvolupa aquesta tecnologia, però sí l'únic que la ven al millor postor. I això s'explica per les característiques de l'economia d'ocupació. És possible per l'existència de milers d'exoficials de l'exèrcit que es jubilen molt joves i comencen una carrera al sector privat com a recompensa pels serveis prestats. I sobretot perquè Israel té un permanent banc de proves per desenvolupar la seva tecnologia militar: els milions de palestins que viuen sota ocupació a Gaza i a Cisjordània. La tecnologia israeliana té l'aval d'estar «provada en combat» contra tot un poble, ja que des del 1978 Israel no ha entrat en guerra amb cap altre estat. Això és el que fa rendibles empreses Elbit Systems, IAI o Rafael. El patiment dels palestins i les palestines es converteix en un negoci.

Cap altre estat ha rebut tants recursos dels Estats Units. Pel decenni 2019-2028 l'ajuda militar des de Washington a Israel prevista supera els 38.000 milions de dòlars. I a mitjans d'octubre, en plena ofensiva israeliana contra Gaza, Biden anunciava un paquet addicional de 14.300 milions més. Per això i encara que Biden veu com un sector jove i racialitzat pot retirar-li el vot i fer-li perdre les eleccions, continua posant per davant els interessos estratègics de l'imperialisme.

L'atac a Gaza i la crisi econòmica de 2009

L'esclat de la crisi del 2009 als Estats Units amb la fallida de Lehman Brothers colpejava l'estructura financera mundial. Amb enormes recursos públics que han deixat un deute astronòmic, el capitalisme va aconseguir aplacar la crisi, però no resoldre-la. Encara 15 anys després la crisi, lluny de tocar fons, es pot reactivar en qualsevol moment.

La política de la gran burgesia i dels governs que li serveixen de descarregar-la sobre les espatlles de la classe treballadora mundial i els pobles, tensarà a l'extrem la lluita de classes. Com als anys 30—en plena crisi i la depressió que la va seguir— aquests sectors de capital financer es preparen i promocionen l'extrema dreta. Una extrema dreta que inicialment ve a endurir la política policial i repressiva des de les institucions de l'estat, però que si la situació ho requereix també pot baixar a disputar el carrer, i, eventualment, transformar-se en feixisme.

Aquesta manifestació que podem veure amb Meloni a Itàlia, Bolsonaro o Trump, ara amb Milei també va fer que l'extrema dreta entrés en el govern d'Israel. Estem davant un fenomen mundial perquè la crisi també ho és. I també es manifesta en el cas d'Israel. Les reformes que volia imposar Netanyahu no diferien substancialment de les d'altres: subordinació de la justícia a l'executiu, retallades en la despesa social... les mateixes receptes que han introduït Erdogan o Putin, o les que prepara Milei. Als Estats Units hem vist fins on ha arribat la polarització entre Biden i Trump. També a Israel, mentre les tensions

entre els dos sectors majoritaris del sionisme s'enfrontaven al carrer i en els tribunals, l'expansió de les colònies Cisjordània avançava més ràpid que mai, com també l'assassinat de palestins.

Tots els governs israelians, com a sionistes han sigut racistes, expansionistes.... però el govern de Netanyahu d'aliança amb la ultradreta ha anat un pas més enllà. Per la brutalitat d'implementar el que abans no s'han atrevit altres governs, encara que això posés en perill l'arquitectura de seguretat creada al voltant de l'estat d'Israel. El seu pla actual per a Gaza és l'expulsió dels i de les palestines, amb una massacre sense precedents en el passats 75 anys de colonització. I això posa en una situació molt delicada tots els seus socis internacionals, a aquesta xarxa imperialista que també coapta també els estats àrabs, començant per Egipte i Jordània i també els aliats occidentals.

Combatre el teixit imperialista que sosté l'estat d'Israel.

La lluita contra l'estat sionista i en defensa del poble palestí depassa d'un problema local o regional, és un qüestió central de la lluita de classes internacional. Per això milions han sortit al carrer com en poques altres lluites de solidaritat, perquè milions se senten interpel·lats, se senten palestins o palestines.

No esperem res dels estats de la regió que sovint s'han embolicat amb la bandera palestina per tancar les vergonyes davant el seu poble com fan els règims de Síria o l'Iran, que a l'hora de la veritat no fan res per la causa palestina. La dissociació entre les àmplies masses i els governs atrapats a les xarxes de complicitats és més evident que mai. Les contradiccions entre els governants afloren, perquè és massa fort i evident el que han d'empassar. La legitimitat de les institucions internacionals està més en entredit que mai. Cauen les caretes del imperalisme i la superestructura sobre la que exerceix el poder.

El genocidi del poble palestí és un advertiment per a tots els pobles del planeta. Rosa Luxemburg ja plantejava els anys 20 del segle passat la disjuntiva socialisme o barbàrie. I el capitalisme va deixar molt clar que era capaç d'arribar a la barbàrie amb el nazisme i que és si

no barbàrie capitalista el que veiem avui a Gaza? L'advertiment no és només pels palestins: és per tots els pobles del món. Per això tota l'extrema dreta s'alinea darrere de l'estat d'Israel.

La resistència del poble palestí, a un preu de vides i patiment elevadíssim, ens dona una oportunitat a tots els i les oprimides del món. No veure-la seria imperdonable. Només hi ha lloc per una actitud revolucionària: ser-hi a totes, sense treva, amb el poble palestí. Per ells i elles, però també per nosaltres mateixes i el nostre futur.

Vietnam va demostrar que la resistència en el front és imprescindible, però que la guerra també es determina a milers de kilòmetres de distància. Estats Units podia haver militarment arrasat molts cops Vietnam, però al final se li va fer indigerible la resistència interna i internacional de milions que sortien al carrer.

Les mateixes definicions sobre l'estat d'Israel apunten a com combatre'l. La lluita en defensa del poble palestí és antimperialista per definició, i també té una component anticapitalista en aquesta fase decadent de predomini del capital financer. Fent trontollar la llarga teranyina de complicitats i de silencis per fer sentir la veu del poble palestí. Perquè l'enfrontament entre l'estat d'Israel i el poble palestí és un enfrontament de transcendència mundial, cada Govern, cada ajuntament o cada universitat hi té la seva responsabilitat. La campanya de ruptura de relacions diplomàtiques i militars abasta tots els àmbits, perquè els tentacles dels interessos israelians s'escapen arreu. Perquè ja no es tracta de qui són i què fan els palestins, sinó de qui som i què fem nosaltres.

L'ayla Nassar i Josep Lluís del Alcázar

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
- 🐦 [@LUCHAINT](https://twitter.com/LUCHAINT)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

